

[Justitsministeren.]

blev ikke færdigbehandlet, og det blev derefter i uændret Skikkelse fremsat i Samlingen 1933—34. Efter at Folketinget havde vedtaget Lovforslaget uændret, blev det oversendt til Landstinget, men det der nedsatte Udvalg naaede ikke at blive færdigt med sit Arbejde, hvorfor Forslaget igen i Fjor blev fremsat i Landstinget, men Udvalget naaede heller ikke i Fjor at tilendebringe Arbejdet.

Det Lovforslag, jeg nu har den Ære at fremsætte, har uforandret optaget det tidligere Lovforslags Regler om Domsmandsinstitutionen, om Ophævelse af Højesterets Beføjelse til at paakende Bevissspørgsmaal i Straffesager og om offentlig Votering i Højesteret. Derimod indeholder dette Lovforslag en nærmere Udformning af det tidligere Lovforslags Regler om Nævningernes Deltagelse i Strafudmaalingen, Ændringer, der er foretaget paa Grundlag af et Udkast, udarbejdet af det staaende Retsplejeudvalg. Endelig er der i dette nye Forslag optaget nogle Ændringer angaaende visse Afstemningsspørgsmaal i Nævningesager, Retsplejens Offentlighed og Pressens Omtale af verserende Retssager. Ogsaa disse nye Forslag skyldes Indstilling fra det staaende Retsplejeudvalg. Dette Udvalgs Indstillinger er trykt som Bilag 1—3 til Lovforslaget. Paa Grund af disse forskellige Ændringer og Tilføjelser har jeg anset det for rettest at forelægge Forslaget igen for dette høje Ting.

Lovforslagets Regler om Doms mænd, om Umiddelbarhedsprincippet og om offentlig Votering i Højesteret er, som sagt, uændrede, og jeg skal derfor ikke omtale disse Bestemmelser nærmere, men indskrænke mig til at henvise til de udførlige Motiver til Lovforslaget fra 1932.

Derimod skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger om Lovforslagets fjerde Hovedemne: Nævningers Deltagelse i Strafudmaalingen. Efter de Lovregler, der indtil 1. Januar 1933 var gældende for Nævningesager, afgjordes Skyldspørgsmaalet i disse Sager af Nævningerne, medens Strafudmaalingen alene foretoges af de juridiske Dommere, uden at disse havde noget nærmere Kendskab til de Synspunkter, som Nævningernes Skyldigkendelse hvilede paa, skønt dette selvsagt kan være af betydelig Interesse netop ved Strafudmaalingen. Dette gælder ikke mindst under den nye Straffelov, hvis Strafferammer er meget vide, og som ofte giver Valget mellem helt forskellige Behandlingsmaader: almindelig Straf, Ungdomsfængsel, Arbejdshus, Sik-

kerhedsforvaring, Psykopatfængsel eller forskelligartede Sikkerhedsforanstaltninger.

Denne Brist ved Nævningeinstitutionen medførte, at Sikkerhed for den fornødne Harmoni mellem Skyldspørgsmaalets Afgørelse og Strafudmaalingen kom til at mangle, og dette kunde igen befrygtes at ville medføre, at Nævningerne svarede „Ikke skyldig“ i Tilfælde, hvor de egentlig ansaa Tiltaltes Skyld for bevist, men frygtede Konsekvenserne af en Skyldig-Kendelse. Det var netop ud fra saadanne Betragtninger, at det ved § 886 a i Løven af 23. Juli 1932 blev bestemt, at en af Parterne eller en af Nævningerne altid kan forlange Spørgsmaal stillet til Nævningerne om, hvorvidt der foreligger formildende eller skærpande Omstændigheder.

Da Justitsministeriet imidlertid mente, at man burde gaa videre i samme Retning, optog man allerede i Lovforslaget af 1932 og i de senere Lovforslag en ny Bestemmelse i § 906 a, der gaar ud paa, at der, naar Tiltalte i Nævningesager skulde idømmes Straf eller Arbejdshus eller Sikkerhedsforvaring, af Nævningerne ved Forholdstalsvalg skulde vælges 3 Nævninger til at tiltræde Retten og som Medlemmer af den deltage i alle Afgørelser. Valget af de 3 Nævninger skulde foregaa under Ordførerens Ledelse. De 3 valgte Nævninger kunde ikke bindes ved nogen Forskrift af de andre Nævninger og var ikke berettiget til at forhandle med disse under Rettens Votering. Naar disse tre Nævninger tiltraadte Retten, kom denne altsaa efter dette Forslag til at bestaa af 6 Medlemmer, og i Tilfælde af Stemmeliged skulde da det for Tiltalte gunstigste Resultat indtræde.

Dersom der var Unighed om, hvilket Resultat der maatte betragtes som det gunstigste for Tiltalte, skulde der stemmes særskilt herom, saaledes at Formandens Stemme under denne Afstemning gjorde Udslaget i Tilfælde af Stemmeliged. Reglerne herom fandtes i Forslag til § 216, 1ste og 3die Stykke. Ifølge Forslag til § 214, 1ste Stykke, skulde Nævningerne stemme først, saaledes at den yngre stemte for den ældre, hvorefter Stemme skulde afgives af Dommerne, af hvilke Retsformanden stemte sidst.

Fra det staaende Retsplejeudvalg har Ministeriet imidlertid nu modtaget en Skrivelse af 14. December i Fjor trykt som Bilag 2 til Lovforslaget, hvoraf det fremgaar, at Udvalget har udarbejdet et Sæt Bestemmelser, der gaar ud paa at søge Nævningernes Deltagelse i Rettens Afgørelse gennemført paa den Maade, at samtlige 12 Nævninger tiltræder Retten, saaledes at hver